

együtt öt és fél oldalam maradt hátra. Mielőtt elkezdeném a munkát, a két itteni hölgy barátságosan érdeklődik hogylétem felől. Igazán nagyon kedvesek és előzékenyek, csak az a baj, hogy én tűkön ülök. Azért eldicsekszem a ma kézhez kapott fényképeimmel. A főnöknő mondja erre, hogy nekik is vannak fényképeik, s nem akarom-e megnézni őket. Na nem bánom, lássuk hát. Veszi elő a hatalmas paksamétákat, s jobbnál jobb képeket rak elé. S egyszerre csak – nem hiszek a szememnek: egy Muszorgszkij-fotó úgy 1858 tájáról, amit eddig még soha az életben nem láttam. Teljesen el vagyok képedve. Látvá a megrökönyödésemet, és mivel két példány van a képből, ez az áldott asszony nekem ajándékozza a fotót. Miután magamhoz tértem üdítő ájulásomból, megkérdem, vannak-e Balakirev- és Cui-képek is. Hát persze hogy vannak. Már veszi is elő, s végre látok egy használható Balakirev-fotót, ami ráadásul eredeti is. És ez az áldott lélek magától felajánlja, hogy válasszam ki a nekem kellő képeket, s ő csinál róluk másolatot, és elküldi nekem. Nohát, több se kell; összeszedek jó néhányat, felírom a címemet, és akarok neki adni tíz rubelt a költségekre. A tíz rubelt sokallja, így hát ötnél maradunk.

De most aztán nyomás. Úgy dolgozom, akár egy motolla, és borzasztóan koncentrálnak kellennem; lehetőleg hibátlanul kell másolnom. Versenyt futok az idővel, és 6-ra a címloldal kivételével el is készülök.

Sajó László

KÖLTŐK A TERASZON

Még melegít a simogató Nap
a teraszon, gégéig takaróznak
a költők. Ülnek vagy fekszenek.
Csak Petri ácsorog. Ő nem beteg.
Egymás után szívja a cigit.
És vodkázik és viszkizik.
Az Ivócsarnokból jött,
a vegyesboltból, mely kocsmá is.
Hegyivegyigyümi. Volt ma is.
Tudják az orvosok, a portaszolgálat.
Minek, kinek is szólnának.
Egy élőhalott betegnek?
Én? nem halok meg, ezeknek,
és egy újabb krimibe mélyed.
Ott az elején van halott.
És nem köpi ki,
mert be se veszi
a gyógyulásmaszlágot.
Az orvosság méreg.
Minek a szanatórium?

Nem segít, csak az ópium.
 A teraszon, ha nem is zajlik, surrog az élet.
 Milyen kerek most a Nap,
 és forró! Teát osztanak
 a nővérek
 fehér zokniban, papucsban.
Meghaltam, vagy csak aludtam?
 Kálnoky nehezen ébred.
Terasz.
Rímnék ez se rossz.
Csokonai, én szólok hozzád,
te tudad, hogy a teát brómozza?
 Szegény Janus a táborozáskor,
 Vitéz meg, hol is máshol,
 temetésen lett beteg.
Nézem a nővért, éjjel elképzelem,
köröttem alszik a kórterem,
de hiába verem,
fél se áll.
Ez már a halálos ítélet.
Isten engem úgy!, nem iszom több teát.
 Panaszkodik Janus Vitéznek.
Képzeld el az izmos hullaszállítót, köcsög,
 mondja Vitéz, és mellette Fazekas fölrohög,
 pedig már azt hitték, halott.
Janus-seggű! Téged basznak, ha nem baszod!
 Egy jó bemondás, több se kell neki.
 Még egy Mihály és még egy debreceni.
 Hej, földi,
 ha itt lenne Földi,
 mehetne az ulti!
Én beszállhatok, szól Janus félénken.
Mire Vitéz: Jó, de te leszel középen.
 És úgy röhögnek,
 aranyos slájmot fölkihögnek.
 Tóth Árpád morog: *csendet kérnék,*
a végén még
életre vidítanak!
 Melegít a Nap,
 a borzolva simogató.
 Akár egy óramutató,
 a nővérek körbejárnak,
 hozzák a repeta teákat.
 Repeta, repetitív.
Látom, egész nap karistol,
mondja, Mihály, ma megint mit írt?,

kérdezné Kosztolányi Babitstól,
 ha szóba állnának egymással.
 De hát ez szóba sem jöhet.
 Egy-egy gondolatot lemásol,
 pl. *Mihály, volt ma köpet?*
Köpní se tudok, se nyelni.
Esélyem sincsen, szemernyi.
 Így leveleznek
 megannyi hulló cédulán.
 Lassan múlik a délután.
Itt jön a nővér, cseszd meg.
Cseszd meg te. És ne emlegesd a köptetőt!
Te meg ne rímeld rá a hegytetőt!
 És egész nap jön-megy a szöveg,
 gyűlnek a cetlik, mint csészében a köpet.
Mondja, maga költőféle?
Hogyha kérem, megkefél-e?
 Így telnek a napok, az éjjelik.
 Desiré szorong, hogy a két nő egyszerre érkezik.
 Alacsonyan szállnak a muzsák.
 Izgalmában egy ceruzát
 csonkig lerág,
 míg eszébe jut a rím: *gégerák.*
Baka Pista, hát itt vagy te is,
moj daragoj drug!, örül Hodaszevics,
 tud kivel beszélgetni.
 Fölnéz Sztjepan Pehotnij. *Az életből elég ennyi!*
A költőt olvasatlan kéretik elégetni!
 A nővérek összeszedik a teás-, a köpőcsészéket,
 ma se történt semmi.
 Ennek a napnak is vége.
 Petri a krimi végére ért, már nem részeg.
 Az életből jutott nekünk mára is.
Ki a gyilkos?, kérdezi Márai,
 Petri ránéz, rekedten felel.
Őn gyilkos. De már fel sem nevet.
 Márai se. *Ez nagyon gonosz volt.*
 És nem ugrik le a teraszról.
Sötét Nap, hogy elvakíts!,
 felkiált, és halva Keats.
 Hát, nem volt itt túl sokáig.
 És temethetjük Bakát is.
 Lement a Nap, föld alá való.
Ó, az Isten, az alávaló,
megteremté Káint,
kötné fel magát is!

Ez megőrült. Szegény Juhász Gyula,
nem segít injekció, kapszula.
Na, menjünk, holnap is
Nap, indul Novalis.
Erdj. Engem betolnak.
Nem lesz reggel, se holnap.

Szétnéz Isten, elégedett.
Hol az a sok tüdőbeteg?
Bent vannak, ha kint sincsenek?
Christian Morgenstern
sem látja, már a hold kel fel.
Jó éjszakát és jó reggelt!
Ó, Nap, senkit sem találsz itt,
a teraszon a szél játszik
tonna cédulányi verssel.

Mint a tüdő csúcsán a jég,
hol voltunk, hol nem voltunk a teraszon, egyszer.

Kékestető, 2011. február

Tatár Sándor

SELEJTEZÉSRE VÁRÓ ÁLLOMÁNY

Addig jó nekünk, amíg kikölcsönöz magának az éj:
az vagy nyugalom vagy az álom

forgatja lapjainkat.

A nappalok csak közvetlen és gyors haszonra éhesek –
ily olvasókban sem türelem, sem tapintat.

Meghúzzuk magunkat a polcok peremén,
de hát mire is tartogatjuk betűinket?

Az élet máshonnan veszi rég célját, üzemanyagát:

a por-*make-up*-ra s repedezett bőrkötésre csak legyinthet.

Az évek kézről kézre adnak, ámde bennünk
egyre kevesebb örömük telik –

nem csoda: kopunk, évülünk (meg érteni is egyre nehezebb);
kegyelem lesz, ha majd elveszít valamelyik.